

Megnő a föld

Dudás Sándor:

Megnő a föld

– versek –

☒ Ötvenen túl fokozottabban kopik a menny, fogy a „kék, sárga, s a szemnek tetsző zöld”, és „megnő a „föld”. Közelít a számvetés ideje. Az ihlet és a tapasztalat egyé lobbanó fényében gyérvörösen lobbanó őszutói rózsák, gubbasztó varjúkárogások, szívig érő havak, karácsonyok árván maradt jászlai és a szerelem virágzóhavas almafái világlanak verssé. Ebben a fényben térfölöttivé emelkedik a táj és távlattá nyílik az idő: a hólétől duzzadó patakon bibliai Gedron-híd ível át, a szülőföld erdei kivágott édenek, s a pusztuló „végeken” vizesen ezüstlő júdási kötéldarabként villan meg és kísért a bújkáló Tisza.

A költő és „képíró” Dudás Sándor Bükkábrány polgármestereként is megmarad a tájhaza érzékeny Anteuszának, kinek „mint mezítlábas talpát régen „, most „szívét pirítja a rög „, és szeplős lányarcot lát a tavaszi napban, továbbra is. Áthevült rög és áthevült nap sugározza egymást, saját grafikákkal megjelenített és éveivel egyező számú verset tartalmazó kötetében, földárnyékban is, fényt vetve.

Cseh Károly